

[Ministeren for Grønland.]

eleverne skulle betale noget for det, og så vil der selvfølgelig blive tale om lån, tilskud og støtte o. s. v.; det er imidlertid ikke nærmere gennemarbejdet.

Det ærede medlem var også inde på — der var ganske vist forhandlinger mellem Grønlandsministeren og undervisningsministeren om forskellige ting — om det ikke burde have været undervisningsministeren, der fremsatte lovforslaget. Man kan selvfølgelig stille det spørgsmål, det er klart, og der kunne også være en vis rimelighed i det; vi havde jo et lovforslag i fjor om lærlingeuddannelse, som blev fremsat netop af undervisningsministeren. Nu er det altså blevet Grønlandsministeren, og der er sat rigeligt med passus ind om, at i de og de tilfælde skal Grønlandsministeren altså forhandle med undervisningsministeren om de og de forhold.

Det ærede medlem fru Gertie Wandel gav udtryk for varm tilslutning til og kunne se nytten i, at dette forslag blev gennemført, men var jo især inde på sin kæphest, sløjd-undervisningen og håndarbejdet, ikke alene spørgsmålet om den grønlandske husflid, men også den kunstneriske udfoldelse; og ingen, eller i hvert fald få, kan tale så varmt for denne sag som netop det ærede medlem fru Gertie Wandel. Jeg lyttede til det med glæde og er fuldstændig enig med det ærede medlem i det syn, som det ærede medlem har på disse specielle grønlandske kunstneriske arbejder, og jeg synes også, at man fra skolens side og særlig fra seminariets side skal gøre, hvad man kan, for at disse værdifulde grønlandske traditioner ikke alene fortsat kan leve, men virkelig få en fornyelse og en renæssance, som det ærede medlem allerede har været inde på igennem det arbejde, der er gjort i det sidste par år i Østgrønland. Det er også vor tanke. Hvis denne lov ellers bliver vedtaget, kommer der jo en større bekendtgørelse om de enkelte fag, og der er adskillige afsnit i de udkast, vi arbejder med, om hvordan fremgangsmåden bør være netop med hensyn til det,

som det ærede medlem fru Gertie Wandel var inde på.

Her skulle der altså stå noget i retning af, at undervisningen i grønlandsk husflid skal tage traditionerne i betragtning. Det skal være traditionel grønlandsk håndgerning med skindsyning og perlesyning, behandling af skind, vask af skind, afhåring, farvning, og hvad man nu kan nævne af den slags. Det er muligt, at sådan noget skulle lægges i kursusform uden for den normale timeplan. Man har f. eks. overvejjet, om man i ældste klasse, 4. klasse, skulle afsætte halvdelen af tiden til sløjd for mandlige elever; de skulle så arbejde med fedtsten, med vægsten, figurer o. s. v. i ben og andet grønlandsk materiale. Jeg håber, jeg med disse bemærkninger har beroliget det ærede medlem fru Gertie Wandel, og at det ærede medlem forstår, at på det punkt er den varme fortale blevet vel modtaget.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard ville gerne spørge — og det var noget meget, skal vi sige dybtgående — om der i den grønlandske folkepsyke er noget særligt, der gør, at grønlænderne hellere vil fange og fiske end f. eks. være lærere. Ja, de fleste vil naturligvis hellere, heldigvis da, fange og fiske, end de vil være lærere; men jeg tror ikke, man kan sige — det var dér, det ærede medlem ville hen med sit spørgsmål — at grønlænderne har ikke noget imod at være lærere, absolut ikke, måske endda tværtimod — ja, jeg vil sige tværtimod. Men vi har, som også det ærede medlem hr. Rosing var inde på, i en lang periode ikke haft en læreruddannelse, som kunne tiltrække de unge; den var i deres øjne i hvert fald noget andenklassen. Det forsøg, vi gjorde på at forbedre den i 1956-57, gav virkelig ikke noget dårligt resultat, absolut ikke. Og heller ikke bekendtgørelsen var der noget i vejen med. Men eleverne var altså ikke tilfredse, for de fik ikke det stempel, de ville have, for de ville være lige-stillede med lærerne hernede. Det er der vel ikke noget at sige til, og det er det,